

ÎNGERUL

D I N M A H A L A

GRACE LIVINGSTON HILL

---

Î N G E R U L  
D I N M A H A L A

Traducere din limba engleză  
de Andrei Drăgulescu

PREȘANIA

*Dar iată că Mihail, cel dintâi dintre  
îngerii păzitori, a venit în ajutorul meu.*

*/Daniel 10, 13/*

## CAPITOLUL 1

— Hei tu, acolo! Mikky, fii atent!

Era o voce vioaie care se făcu auzită din mijlocul unei cete învălmășite de ștregari din primele rânduri ale mulțimii, însă copilul trecu mai departe cu iuțeala fulgerului, fără să ia în seamă strigătul, direct către treptele de piatră pe care stătea o copiliță frumoasă ce zâmbea către mulțime. Cu bocceaua plină de ziare pe care o ținea în sus și cu razele soarelui de sfârșit de dimineață prinzându-i buclele părului său auriu, Mikky se aruncă înspre micuța. Pocnetul ascuțit al unui revolver dinspre bordura de pe partea opusă se auzi aproape în același timp cu căderea lor, după care totul deveni confuz.

Mulțimea se adunase în fața unei case mari din piatră de pe bulevardul Madison. Un automobil era oprit în fața ușii, unde de-abia ajunsese fără să facă zgomot, iar fetița de vreo doi-trei ani – îmbrăcată în catifea albă și în blană de hermină, cu buclele negre încadrate de o glugă împodobită și ea cu blană de hermină, și cu un mănunchi de boboci de trandafir din mătase deasupra frunții, parcă luându-se la întrecere cu obrajii ei trandafirii – ieșise pe ușă împreună cu doica ei pentru plimbarea de după-amiază. Doar pentru o clipă doica se întorsese în hol să-și ia șalul pe care îl scăpase, lăsând copilița singură, cu ochii ei negri scânteind precum stelele sub sprâncenele negre și drepte, în timp ce privea veselă afară. A fost de ajuns o clipă pentru ca oamenii să se adune de parcă ar fi fost sub stăpânirea unei vrăji.

Poate ar fi mai potrivit să spunem că tocmai în acea clipă mulțimea și-a îndreptat atenția către casa în care locuia fetița președintelui unei mari bănci ce tocmai dăduse faliment.

Aproape toată dimineața, oamenii continuaseră să se tot adune, trecând pe lângă casă, privind cu fețe îngrijorate sau amenințătoare înspre ferestrele bogat împodobite cu dan-tele, dând din cap cu ură, murmurând vorbe de ocară, însă nicio tulburare nu se iscase și nici mulțimea nu se adunase la un loc până în clipa în care a apărut fetița.

Poliția fusese mai mult sau mai puțin vigilentă întreaga dimineață, însă nu observase nimic neliniștitor. Băiețelul fusese și el văzut pe acolo, mânat de înclinația lui firească pentru lucruri ieșite din comun. Mikky cu ziarele lui se ducea deseori dimineața devreme în zona aceea a orașului, iar ochii cu stelute în ei și buclele negre ale fetiței erau un tablou pe care el îl tot căuta atunci când trecea pe lângă casa aceea, înălțându-și privirile către ferestrele sale mari. Însă omul cu fața plină de răutate care stătea de partea cealaltă a străzii, sprijinindu-și mâna tremurătoare de un stâlp de felinar și aruncând copilei priviri încărcate de ură, nu mai fusese văzut acolo niciodată. Mikky fu primul care îl zări: Mikky, care se învârtea nevinovat prinprejurul lui și îi auzise înjurăturile adresate celor bogați; Mikky, care prinsese din zbor blestemele rostite printre dinți la apariția fetiței și care văzuse căutătura urâtă de pe fața omului. Cuprins brusc de neliniște, băiatul se duse spre cealaltă parte a străzii, cu ochii ațintiți asupra infractorului, și fu primul care zări mișcarea tăinuită și lucirea armei ascunse, așteptându-se, deci, la ce putea fi mai rău.

Doar o clipă după aceea, însoțitorii săi își dăduseră seama de pericolul în care se afla și strigaseră, însă prea târziu. Mikky se aruncase în fața drăgălașei copile, acoperindu-o cu bocceaua lui mare plină de ziare și cu micul său trup îmbrăcat în zdrențe; și, primind el glonțul destinat fetiței, căzură amândoi deodată.

Totul deveni confuz. Un strigăt de copil..., țipătul unei femei..., fluierul polițiștilor... Rumoarea mânioasă a mulțimii,

care arăta ca o haită de animale sălbatice ce simțiseră mirosul sângelui. Pietrele zburau, aruncate de bărbați în pieptul cărora clocotea răutatea și care erau mânați de ură și de răzbunare. Femeile erau călcate în picioare. Două dintre ferestrele cele mari de sticlă se sparseră când proiectilele zburătoare pătrunseră în clădirea impunătoare, fără să țină seama de mătășurile scumpe și de draperiile de catifea.

Șoferul încercă să ajungă cu mașina dincolo de colțul străzii, însă fu oprit de îndată și se dădu discret deoparte, lăsând mașina pe mâna gloatei care viermuia prin ea și peste ea, desfigurând-o fără milă în mânia de care era cuprinsă. Se auzi zgomotul puternic al pneurilor ce explodau, al pernelor scumpe sfâșiate și gemetele mașinăriei fine supuse la tortură ca și cum, prin furia dezlănțuită asupra mașinii, gloata ar fi încercat să arate ce ar fi vrut să-i facă posesorului ei.

Intrat în faliment! El! Cu un automobil electric de lux ca acela și cu atâția servitori care îl slujeau! Cu copila sa îmbrăcată în veșminte regești și cu o casă sufocată de atâta dantelărie ce lua ochii multor croitori săraci! El! Intrat în faliment, dar scăpând basma curată, în vreme ce oamenii pe care îi jefuise stăteau neputincioși pe marginea drumului, flămânzi, zdrențăroși și cu speranțele pierdute, căci bruma lor de câștig, pe care o puseseră pe toată în banca lui, și pe care o agonisiseră prin muncă de sclav și cu multe sacrificii, era pierdută – cu desăvârșire pierdută! Iar ei erau prea bătrâni, sau prea osteniți, sau prea stăpâniți de ură, ca să o câștige din nou.

Mulțimea vălurea și fierbea nebunește, acum mârâind ca fiarele, acum duduind rău-prevestitor ca o furtună, acum bolborosind ca un copil mic; o frenezie emoțională, pulsând de patimă, mânată mai presus de frică, disperată de nevoi, lipsită de un conducător, și de aceea cu atât mai periculoasă.

Însăși vederea fetei luxos înveșmântată cu ochișorii ce păreau că dansează și cu zâmbetele fericite „scăldate în

bogăție,” le-a adus aminte de propriii lor copilași pirpirii, murdari, neglijați, slăbiți de lipsuri și cu ochii scobiți de o înțelegere prea timpurie. De ce trebuie ca un copilaș să trăiască în răsfăț, în vreme ce altul moare de foame? De ce să aibă fiica președintelui băncii mai multe drepturi decât copiii lor de a purta acele blănuri minunate și acel zâmbet plin de bucurie? O privire aruncată în acele camere, dincolo de geamurile protectoare și de draperii, înfățișa un contrast mai mare decât ar fi visat vreodată, între casa aceasta și casele închiriate, sărăcicioase, pe care le părăsiseră în dimineața aceea, și unde copiii le plângeau cerând pâine, iar soțiile le tremurau de frig. Dragostea pentru familia lor nu făcea decât să le ațâțe și mai mult focul mâniei, iar iubirea pentru copilașii lor slăbănogi și vrednici de milă îi făcea să-l urască din toată puterea firii lor neîmblânzite pe acel copil ca o floare ce stătea în fața ușii. Fiecare răsufare a lor striga pentru răzbunare, iar instinctul lor brut îi îndemna să facă rău bărbatului prin copilul său, fiindcă și ei fuseseră răniți prin răul făcut copiilor lor.

Fluieratul polițistului își atinsese totuși scopul. Cei din casă, înspăimântați, îi traseră înăuntru, dincolo de ușile masive sculptate, pe copilița cea frumoasă și pe micul său salvator, și îi puseră la adăpost înainte ca gloata dezorganizată să aibă timp să pătrundă cu de-a sila în casă. În mijlocul strigătelor și al dezordinii, nimeni nu băgase de seamă dispariția lui Mikky, până când micul grup al însoțitorilor săi scoase un țipăt, însă nici pe acela nu-l auzi nimeni altcineva.

Polițiștii călare sosiseră și începuseră să dea ordine. Bărbatul care trăsesese focul de armă fu arestat, i se puseră cătușe și fu luat cu ei. Polițiștii împărțeau ordine în dreapta și-n stânga și își struneau caii fără milă prin mijlocul mulțimii. Legea și ordinea se instauraseră, iar celor călcați în picioare nu le rămânea altceva decât să fugă.

În scurt timp, zona fu eliberată și rămase sub paza unui grup mare de polițiști. Doar vânzătorii de ziare veneau și plecau fără a fi opriți. Grupurile amenințătoare de bărbați care încă se mai aflau prin preajmă începeau acum să se retragă tot mai departe. Automobilul distrus fu luat de acolo și dus la garaj. Pe stradă se făcu liniște și doar din când în când mai treceau muncitori, în grabă, și cu gesturi pline de importanță, încercând să facă unele reparații provizorii în locurile unde ferestrele casei fuseseră sparte.

Cu toate acestea, în vârtoarea întâmplărilor, o mică gașcă de băieți zdrențăroși, vânzători de ziare, rămăsese pe loc în fața casei. Până în momentul în care fu restabilită liniștea, ei n-au ținut seama de ordinele polițiștilor și ale trecătorilor și au rămas acolo, șușotind unii către alții, agitați, și arătând cu degetul înspre casă. În cele din urmă, un polițist înalt se apropie de ei.

— Ștergeți-o de aici! a zis el cu o notă de blândețe în glas. Locul ăsta nu e pentru voi. Ștergeți-o! M-ați auzit? Nu e voie să mai stați aici!

Atunci unul dintre ei se răsuci înspre el. Era cel mai înalt din grup, cu o față pistruiată, cu o privire aprigă în ochii negri, din care toate patimile ultimelor patru generații priveau spre o lume ce fusese întotdeauna dură. Era îndeobște cunoscut ca „Buck bătașul.”

— Mikky e ’năuntru. E rănit. Nu putem să-l lăsăm acolo singur. Poate c-o fi și murit...

Chiar în acea clipă mașina unui doctor opri în fața intrării, iar polițistul se dădu deoparte ca să-l lase să intre în casă. Imediat după el sosi și președintele băncii, într-o trăsură acoperită, însoțit de mai mulți oameni în uniformă, care îl conduseră până la ușă și îl salutară politicos, ducându-și mâna la chipiu, în vreme ce el dispărea înăuntru. Pe la colțuri, fețe încruntate bântuiau în umbră, și înjurăturile șoptite înăbușit erau abia reținute în ciuda polițiștilor călare.



O împuşcătură se auzi în josul străzii, și mai mulți polițiști se grăbiră într-acolo. Dar în mijlocul tuturor acestora, băieții rămâneau pe loc.

- Mikky e 'năuntru. E rănit. L-am văzut când a căzut. Poate c-a dat ortu' popii. Noi vrem să-l luăm cu noi. Mikky n-a făcut 'nica, Mikky a încercat doar să-l salveze pe bebe. Mikky e bun. Spuneți-le ălora de acolo să-l aducă pe Mikky afară. Noi, copiii, o să-l luăm de aicea.

Polițistul luă seama în cele din urmă la rugămintea aprigă a golănașilor. Vreo doi-trei ziariști se apropiară de ei și îndată întreaga povestea fu notată, cu toate amănunțele picante în stilul pe care ei știu atât de bine să-l întrebuițeze. Înainte de lăsarea nopții, chipul lui Buck, cu sprâncenele lui negre și arcuite într-o sfidare mută, se afla în toate ziarele de seară, cu felurite expresii întipărite pe chip, după cum îl prinsese camera de fotografiat, iar micul grup de băieți – vânzători de ziare, lustragii și haimanale – care îl înconjurau au apărut pentru prima dată în ochii întregului oraș.

Mica gașcă a rămas pe loc până când a fost îndepărtată cu forța. Unii dintre ei erau desculți și stăteau tremurând pe pietrele reci, cu fețișoarele lor bolnăvicioase și murdare învinețite de frig și neliniște.

Doctorul ieși din casă tocmai când ultimul dintre ei, Buck, era alungat, deși el protesta cu voce tare. Doctorul îl privi pe băiat și înțelese într-o clipă situația.

— Fii atent! îi strigă el polițistului. Lasă-mă să vorbesc cu tânărul! Presupun că e un prieten al băiatului care a fost împuşcat.

Polițistul încuviință din cap.

— Ei, băiete, ce-i cu toată tevatura asta? zise doctorul, uitându-se atent și cu bunăvoință în ochii negri, sfidători ai lui Buck.

— Mikky e rănit... poate o fi și murit. Vreau să-l iau de acolo! izbucni el arțăgos. Nu putem să-l lăsăm înăuntru

împreună cu tipii bogați. Mikky n-a făcut nimica rău. Doar a încercat să-l salveze pe copilaș.

— Mikky este băiatul care a fost împușcat în locul fetei?

Buck încuviință din cap și privi neliniștit fața blândă a doctorului.

— Mda. 'mneata ai fost înăuntru. L-ai văzut pe Mikky? A murit?

— Nu, n-a murit – răspuse medicul cu blândețe – însă e destul de grav rănit. Glonțul a intrat prin umăr și prin braț și a ajuns foarte aproape de câteva puncte vitale. Tocmai i-am dat îngrijirile necesare, și după un timp o să se facă bine, însă până atunci trebuie să stea în pat nemișcat acolo unde se află și să i se dea în continuare îngrijiri.

— Noi, băieții, o să-l îngrijim pe Mikky, zise Buck cu mândrie. Și el a îngrijit-o pe Jinney când a fost bolnavă, și o să-l îngrijim și noi pe Mikky bine de tot. Numai să-l scoateți afară și o să facem rost de o roabă și o să-l cărăm de aici. Lui Mikky nu i-ar plăcea să fie acolo înăuntru cu tipii bogați.

— Dragul meu – spuse doctorul, destul de mișcat de sinceritatea din privirea lui Buck – sigur că e foarte frumos din partea ta, și Mikky are de ce să le fie recunoscător prietenilor lui, dar cea mai bună îngrijire i se dă acolo unde se află el acum, și nu trebuie mișcat din loc. Asta l-ar putea ucide, iar dacă rămâne acolo unde e, se va face bine. O să-ți spun ce o să fac – adăugă doctorul, văzând descurajarea ce se putea citi pe chipul băiatului – o să-ți dau vești despre sănătatea lui în fiecare zi. Vino aici deseară la ora cinci când o să ies din casa asta și îți voi spune cum se simte, așa că n-ai de ce să-ți faci griji pentru el. Este într-o cameră frumoasă, culcat într-un pat mare, alb și curat, și totul în jurul lui e plăcut, și dormea când am ieșit eu. Dacă vrei, pot să-i transmit un mesaj din partea ta când mă întorc diseară.

Băiatul îl privi oarecum neîncrezător.

— O să-i spui lui Mikky să ne lase vorbă dacă are nevoie de ceva? O să-l întrebi dacă nu vrea să-l scoatem de aici?

— Bineînțeles, spuse doctorul ușor amuzat. Ai încredere în mine că totul o să fie bine. Să fi aici la cinci fix, și din nou mâine la unsprezece fără un sfert.

— Dar e doar un băiat de mahala! mormăi polițistul. Nu merită să vă deranjați atâta pentru el. Pe deasupra, celor din casă nu le va plăcea să-l vadă învârtindu-se pe aici.

— Ei, e un băiat de treabă, răspunse doctorul. Merită să ai un așa prieten. Ai putea să ai și dumneata nevoie vreodată de un asemenea prieten.

Apoi, adresându-se lui Buck:

— Cum te cheamă, băiete? De la cine să-i spun lui Mikky că-i aduc un mesaj?

— De la Buck, răspunse copilul grav. Buck bătașul, așa mi se spune.

— Mi se pare un nume foarte potrivit, spuse doctorul zâmbind. Păi atunci, Buck, poți să pleci acum și să fi aici la ora cinci!

Fără tragere de inimă, băiatul se îndepărtă. Polițistul își relua locul în fața casei, iar liniștea se așternu din nou pe stradă.

Între timp, în casa cea mare toți erau cuprinși de spaimă.

Doica, pe nume Morton, ajunsese la ușă tocmai când se auzise împușcătura și cei doi copii căzuseră la pământ. De-abia scăpase și ea să nu fie atinsă de glonț. Era de multă vreme în slujba familiei, așa că se temea mai mult pentru fetița pe care o îngrijea decât pentru ea însăși. Avusese prezența de spirit să-i tragă în casă pe amândoi copiii și să închidă ușa înainte ca gloata în fierbere să pătrundă înăuntru.

Stăpâna casei căzuse leșinată în timp ce o cărau pe fetiță sus pe scări, iar un bărbat și o slujnică mergeau în urmă purtându-l pe băiat, care își pierduse cunoștința. Servitorii alergau încolo și încoace; menajera avusese suficientă

stăpânire de sine cât să-i telefoneze președintelui băncii să-i spună ce se întâmplase și să trimită să fie adus medicul familiei. Nimeni încă nu știa cine fusese rănit și cât de grav. Mikky fusese adus înăuntru fiindcă bloca intrarea și trebuia ca ușa să fie închisă imediat. Dacă ar fi fost mai simplu să-l lase afară, probabil că așa ar fi și făcut. Însă odată ajuns înăuntru, un firav simț de omenie i-a îndemnat să se îngrijească de băiatul inconștient și, în plus, nimeni nu știa încă precis care era rolul pe care îl jucase Mikky în tragedia din acea dimineață.

— Unde să-l ducem? a întrebat-o bărbatul pe slujnică atunci când au ajuns cu povara lor la etaj.

— Nu aici, Thomas! Aici nu e loc pentru el. E murdar ca un purcel. Nu știu ce i-o fi venit lui Morton să-l aducă înăuntru. Ai lui ar trebui să aibă grijă de el. Pe deasupra, unuia ca el îi șade mai bine mort!

Au trecut în grabă pe lângă camerele luxoase care îi aparțineau stăpânei casei; au urcat și palierul următor, și Norah, slujnica irlandeză, s-a oprit lângă ușa băii, unde lumina puternică ce venea prin ferestrele holului cădea pe fețișoara murdară a copilului pe care-l cărau.

Norah a scos o exclamație:

— Nu merită să stea în niciun loc din casa asta. Uită-te la hainele lui! Trebuie să fie date jos de pe el și trebuie neapărat să-i facem baie înainte de a-l culca undeva. Să-l punem în cadă, iar dumneata du-te și cheam-o pe Morton. Ea l-a adus în casă, ea să-l spele. Și adu-mi niște foarfece! Poate o să trebuiască să îi tai hainele de pe el, sunt așa de murdare. Ah, bestia mică!

Thomas, bucuros să scape de povară, îl lăsă pe băiat pe podeaua băii și plecă s-o cheme pe Morton.

Norah, lipsită de cunoștințe și cu încă și mai puțină grijă, nu se gândea deloc la viața micului rănit. Era preocupată doar să-l facă îndeajuns de curat pentru așternuturile ei.

Văzu că hainele zdrențuite nu erau deloc prea strânse pe corpul lui. Se țineau doar în vreo doi nasturi și o sfoară. Norah le scoase cu băgare de seamă și, ținându-le cât mai departe de ea, le duse până la fereastra băii, de unde le aruncă în curtea pavată care ducea spre bucătărie. Thomas putea să le ardă sau să le pună la coșul de gunoi. Era convinsă că nu vor mai putea fi purtate și se minuna cum de stătuseră pe el până atunci.

Morton încă nu venise, însă Norah, observând sânge sub umărul lui gol, îl băgă repede pe băiat în cadă și dădu drumul la apa caldă. N-avea rost să piardă timp, ca să nu fie nevoită apoi să curețe pete de sânge de pe faianța băii. Nu că era lipsită de inimă, însă ura murdăria și, susținându-l pe băiat numai cu o mână, se apucă să-l frece din toate puterile cu cealaltă mână. Șocul produs de apa care la început nu era destul de caldă îl făcu pe băiat să-și recapete cunoștința pentru o vreme și, străbătut de un fior, scoase un oftat lung. Genele îi tremurară o clipă pe obrajii palizi și deschise ochii; privi lung, mai întâi dezorientat, apoi speriat, la lucrurile neobișnuite din jur, la apă și la voinica femeie în puterea căreia se afla. Își întinse brațele în sus, cu efort, icni ca de o durere bruscă și-și pierdu din nou cunoștința, lăsându-se iarăși moale în mâna viguroasă care îl ținea. Chiar în acest moment critic, pe ușa băii intră Morton.

Morton era o scoțiană îngrijită, de vreo treizeci de ani, cu obraji rumeni, cu părul gălbui-marونیu răsucit în vârful capului, cu nasul pistruiat cu vârful puțin ridicat în sus cu un aer poznaș, și ochi atât de albaștri, încât împreună cu obrajii trandafirii te făceau să te gândești la culorile unui drapel. Cinstea și conștiințiozitatea izvorau din întreaga ei ființă, îi înflăcărau obrajii, erau mărturisite de bărbia fermă și loială și se vedeau în ochii ei care inspirau încredere. Ea se îngrijea de copila președintelui băncii încă de când micuța făptură venise pe lume.

— O, uită-te la bietul micuț! Îi faci rău, Norah! Nu trebuia să-l îmbăiezi ci să aștepți să vină doctorul. Poți să-l omori așa.

— Ah, pleacă de aici cu palavrele tale! a zis Norah, frecându-l pe Mikky cu și mai multă vigoare. Crezi că mi-ar plăcea să-l pun în cearșafuri curate, așa murdar cum e? Vino și ajută-mă! Ține-l tu în timp ce eu îl frec.

Așa că îl trecu pe băiat în brațele mai blânde ale doicii și se puse și mai zdravăn pe spălat. Apoi, înainte ca doica să-i poată găsi pricină, azvârli un pumn de spumă pe părul auriu al băiatului și continuă să-l frece cu toată puterea.

— Vai, Norah! N-ar fi trebuit să faci asta! O să-l omori pe copil! Îi sângerează umărul și uită-te ce fețișoară palidă are! Nu ai pic de milă, Norah?! Clătește imediat spuma aia și șterge-l cu grijă! Nici nu pot să-mi închipui ce-o să-ți zică doctorul pentru ce-ai făcut. Ei, liniștește-te – murmură ea către copil, ca și cum aceasta și-ar fi venit în simțire, și trăgându-l încet mai aproape de ea. Hai, hai, liniștește-te, copilașul meu! Totul o să fie bine, micuțule! Bietul de tine! Hai, hai, liniștește-te...

Norah își făcu treaba desăvârșit așa că trupul zvelt al băiatului strălucea, curat și alb ca o marmură șlefuită, și părul bogat și auriu atârna moale și mătăsoș.

Cele două femei îl purtară pe brațe până la un pat dintr-o cameră mare din partea din spate a casei, nu departe de camera copilei, și îl întinseră pe o pătură, cu umărul legat în fâșii ușoare de pânză. Morton îi usca încetișor părul, murmurând ușor către copil – deși el nu-și recăpătase cunoștința – rugând-o pe Norah să-l învelească cu pătura ca să nu răcească; iar Norah continua cu sârguință să-i usuce picioarele, fără să ia aminte la rugămintea lui Morton, când deodată intră doctorul, însoțit de o infirmieră. Băiatul zăcea palid și nemișcat pe pătură, în timp ce femeile, speriate, încetară dintr-o dată ceea ce făceau. Trupul băiatului, acum

curat, așa armonios proporționat cum era, ar fi putut părea făcut din marmură, dacă n-ar fi fost vinișoarele delicate albastrui de la încheieturile mâinilor și de la tâmpile. În ciuda semnelor vădite ale sărăciei și ale lipsei de hrană, băiatul arăta puternic cu mușchii lui bine dezvoltati, și oricine ar fi fost mișcat să-l vadă acolo zăcând neputincios, cu părul auriu și cu ochii închiși.

— Ce copil frumos! exclamă involuntar infirmiera în timp ce se apropia de pat. Arată ca un mic zeu!

— Ba e mai probabil să fie doar un mic nenorocit,\* spuse doctorul întunecat la față, aplecându-se atent și lipindu-și urechea de pieptul băiatului.

Deodată tresări.

— E rece ca gheața! Ce i-ați făcut? Nu a fost un caz de înec, nu-i așa? Nu se poate să-i fi făcut o baie într-o asemenea stare, nu-i așa? Sau ați vrut să-l omorâți pe loc?

— Vai de mine, bietul copilăș! suspină Morton cu ochii ei albaștri plini de lacrimi ce îi făceau să arate ca niște lacuri azurii. Seamănă cu băiețelul meu pe care l-am pierdut când era încă bebeluș – explică ea ca scuză infirmierei, care însă nici n-o băgă în seamă.

Norah înspăimântată dispăru să se sfătuiască cu Thomas, așa că Morton fu cea care îi aduse doctorului ustensilele pe care le ceruse și îi arătă infirmierei unde să-și pună lucrurile. După ce băiatul fu readus în simțiri, tot ea fu cea care stătu la capătul patului și prima ce-i zâmbi în această lume nouă în care își deschisese ochii.

Ochii îi avea albaștri ca cerul și tainici, dar impunători în teama pe care și-o stăpânea privind la acele chipuri necunoscute. Arăta ca o pasăre sălbatică, prinsă de o mână blândă – o pasăre ale cărei instincte o țin pe loc fiindcă

---

\* În original, joc de cuvinte intraductibil între god (sau God) care înseamnă zeu (sau Dumnezeu) și devil care se traduce prin diavol, dar și ticălos, nenorocit. (n. tr.)

nu vede nicio cale de scăpare, dar cu inima bătându-i nebunește între degetele celui ce o prinsese. Privirea lui străbătu camera de la un capăt la celălalt și schiță gestul de a se ridica de pe pernă. Fu o mișcare făcută pe furiș, a cuiva care e adesea silit să fugă ca să scape, dar căruia nu-i lipsește deloc curajul. Se puteau vedea în privirea lui și nevinovăția, și dorința de libertate a făpturii înaripate ce a fost prinsă.

— Ei bine, tinere, ai scăpat ca prin urechile acului – rosti glumeț doctorul – și o să te însănătoșești. Te simți mai bine? Infirmiera păstra o tăcere plină de importanță.

— Bietul copil! murmură Morton, cu ochii înlăcrimați.

Băiatul se uita de la unul la altul cu neîncredere. Brusc, memoria îi reveni și i se putea citi în ochi că înțelegea ce se întâmplă. Își aruncă privirile în jur prin cameră și înspre ușă. Ochii i se întoarseră întrebători către doctor, însă buzele nu articula niciun cuvânt. Se uită la Morton și recunosc în ea pe doica fetiței. Deodată zâmbi, iar zâmbetul lui păru să lumineze întreaga cameră, umplând inima lui Morton de o bucurie nespusă. I se părea că zâmbetul propriului ei bebeluș pierdut se întorsese să strălucească asupra ei. Lacrimile continuau să-i izvorască din ochi; lacurile de azur păreau pe punctul de a se revărsa. Ce minunată era fața băiatului atunci când zâmbea...

— Unde este... copila?

Și, punând întrebarea, ochii îngrijorați ai băiatului erau ațintiți asupra feței lui Morton, iar intuiția femeii o învăță la ce altă întrebare nerostită trebuie să răspundă.

— E în siguranță în pătuțul ei și doarme, răspunse femeia pe un ton liniștitor.

Cu toate acestea, ochii lui nu arătau încă mulțumiți.

— A fost cumva – începu el nesigur – a fost cumva rănită?

— Nu, copilul meu, e în siguranță și sănătoasă ca înainte. Și asta mulțumită ție, tu i-ai salvat viața.



Fața băiatului se luminează și își rotește privirea veselă de la unul la altul. Zâmbetul lui parcă spunea: „Cât de bine îmi pare!”, dar buzele lui sfoioase nu rosteau nicio vorbă.

— Ești un erou, băietule! spuse doctorul cu vocea răgușită de emoție. Dar băiatul nu știa mai nimic despre eroi și nu înțelese.

Între timp, infirmiera își îmbrăcase uniforma și îi spusese lui Morton, plină de sine, că vrea să-i ia locul la căpătâiul patului. Atunci Morton și doctorul ieșiră din cameră, iar doctorul se duse iarăși în camera de jos a mamei fetiței, să vadă dacă își revenise după leșin.

Infirmiera se aplecă deasupra băiatului cu un pahar și cu o lingură. El se uită la ele curios, neștiutor. Era într-o situație nemaîntâlnită până atunci.

— De ce nu-ți iei medicamentul? îl întrebă infirmiera.

Băiatul se uită din nou la lingură pe când infirmiera i-o apropia de buze și le deschise ca să vorbească.

— Este...

Dar doctoria se duse pe gât, aproape sufocându-l pe băiat, care atunci înțelese și zâmbi.

— ...un spital? își încheie el întrebarea.

Infirmiera izbucni în râs.

— Nu, e doar o casă. Ai fost adus înăuntru, știi, atunci când ai fost rănit acolo afară, pe scări. I-ai salvat viața fetiței. Nu știi asta? zise ea binevoitoare, cucerită de zâmbetul lui.

O privire senină îi răsplăti vorbele.

— Copila... e aici, în casa asta? întrebă el târăgănat, căzut pe gânduri.

După teama care vibra în vocea lui, era ca și cum ar fi întrebat dacă se afla în Rai.

— O, da, e aici, răspunse infirmiera luminându-se la față. Poate că o s-o aduc mai târziu să o vezi. Tatăl ei e foarte recunoscător, consideră că ai dat dovadă de un curaj nemaipomenit ca să-ți riști viața pentru ea.

Însă Mikky nu înțelese nimic din cele spuse în legătură cu recunoștința. Pricepu doar că odorul cel frumos se afla în acea casă și că s-ar putea să-l vadă, așa că adormi destul de vesel, după ce aruncase câteva priviri pline de dor înspre ușă, iar genele lungi i se cufundară în obrajii palizi, în primul lui somn într-un pat curat și moale, în așternuturi albe.

Infirmiera, îndulcindu-și pentru o clipă severitatea cu care își îndeplinea îndatoririle, stătu să privească fața încântătoare a copilului adormit, întrebându-se ce viață dusesse până atunci și cum o să arate pentru el viitorul. Aproape că îl compătimea că glonțul nu trecuse mai aproape de vreun organ vital, ca să-l ducă în ceruri înainte să o apuce pe căi greșite – atât părea de îngerească fața lui în lumina dulce a camerei de bolnav, cu părul lui auriu strălucitor revărsat acum pe pernă, ca într-un halou.\*

---

\* Halou – nimbul din jurul capului unui sfânt zugrăvit într-o icoană. Aici autoarea asemuiește fața îngerească a lui Mikky cu chipul Arhanghelului Mihail al cărui nume îl poartă. (n. tr.)